

Lasse från Åbyggeby och ishockey

Text: Margot Östlund

Åbyggeby IK på 1950-talet, vad finns det att berätta? Eldsjälar som Melker Larsson, Ivar Evaldsson, Ingvar Nordlund, Sven-Olof Persson och så förstås Ernst Buss-Persson var personer som betytt oerhört mycket för klubben och för de grabbar som gillade att spela ishockey.

Och det är framför allt en av dessa grabbar det här skall handla om. Det är Lasse Hedenström, som idag bor tillsammans med sin fru Ulla i ett hus på Hemmansvägen i Varva.

Lasse minns tiden i Åbyggeby med glädje. Det var en fantastisk entusiasm både från ledarna och från alla killar som inte bara spelade hockey utan också karade och spolade banan som låg på norra sidan om Testeboån, just nedanför bron.

Men det var ett problem. Det fanns ingen ordentlig rink runt banan. Då ställde traktens bönder upp med träd, som kunde sågas hos Pelle Almgren på hans såg, för att få bräddor till hockey-rinken. Sedan var det att såga och spika till långt in på kvällarna för att få det hela färdigt. Men detta var man van vid, för det här var inte den första rinken som killarna i laget hade fixat.

Lasse berättar att man tidigare åkt skridskor på de översvämmade ängarna vid Lingvalls. Då kom man på idén att med fogsvans såga stora isblock ur isen på ån, släpa upp dem på land och placera dem runt isbanan, som naturligtvis höll de rätta måtten 30x60 meter. Sedan vattnade man runt isblocken och väntade på att de skulle frysa fast under

natten. Detta jobbade killarna med många, långa och kalla kvällar men då det hela började bli klart blev det mildare och rinken började smälta. "Vilket var tur", säger Lasse idag, "det hade inte varit så särskilt bra med en rink fullt av så hårt material".

Så småningom började man spela mot andra hockeylag, bl.a. Forsby, Då satte man på sig skrillorna i Åbyggeby, åkte på isen på ån ner mot Forsby, parerade det öppna vattnet vid strömmarna nedanför Bjuräng, spelade en match mot Forsby och skinnade hem samma väg. Tuffa killar på den tiden.

Det gick bra för laget, den första "bucklan" fick man i början av 50-talet då grabbarna var i 12-13-årsåldern, då man lyckades slå Godtemplarna i Stjärnserien. Detta innebar att man fick ögonen på killarna i ÅIK och Ove Evaldsson och Göran Wallin blev värvade till Strömsbro och Lasse värvades av Ture Wickberg till Brynäs. Dock inte som ishockeyspelare utan som fotbollsspelare för han spelade fotboll i Hille IF på sommarsäsongen. Men det blev dock ishockey till slut.

Den här värvningen sågs inte med blida ögon i ÅIK, några övergångspengar var det aldrig frågan om, utan man fick ett antal klubbor och annan utrustning som någon form av ersättning. Detta gjorde trots allt ledarna i ÅIK lite mildare till sinnes.

"Det är otroligt hur det har förändrats både med spelarlöner och med ersättning vid värvningar", säger Lasse, som tycker att det har dragit iväg alltför långt. "Man får verkligen hoppas att spelarna förstår att det gäller att förvalta pengarna på ett vettigt sätt. Man måste inse nu karriären kan vara slut väldigt snabbt. Man kan bli skadad eller inte utvecklas som förväntat eller helt enkelt inte klara det tuffa livet som hockeyproffs.

Då gäller det", säger Lasse, "att man har ett alternativ till hockeyn. Jag minns att Ture Wickberg alltid påminde oss om hur viktigt det var att man studerade eller hade ett vanligt jobb att falla tillbaka på".

Lasse har alltid spelat back och har av många ansetts som landets bästa tacklare. Själv säger Lasse att han kanske var lite för het i början och kunde bli alltför hård på ett felaktigt slut men med tiden kom erfarenheten och tacklingarna var minst lika hårda men på ett juste sätt och då blev man kvar på sin position – utvisning är ju inget som gynnar laget.

Lagandan har alltid präglat Brynäs. Och de värvningar man gjorde var inte färdiga spelare utan talanger som fick växa in i laget. Enligt Lasse var det det och det faktum att man tränade väldigt mycket skridskoåkning, som gjorde att Brynäs var så framgångsrikt.

En annan sak var också filosofin att spelarna själva i stor utsträckning diskuterade sig fram till vilken taktik man skulle ha i matcherna. Detta ledde till att man under Lasses drygt 10 år i klubben (1960-71) bärgade hem fem SM-guld och ett antal andra medaljer och vinster.

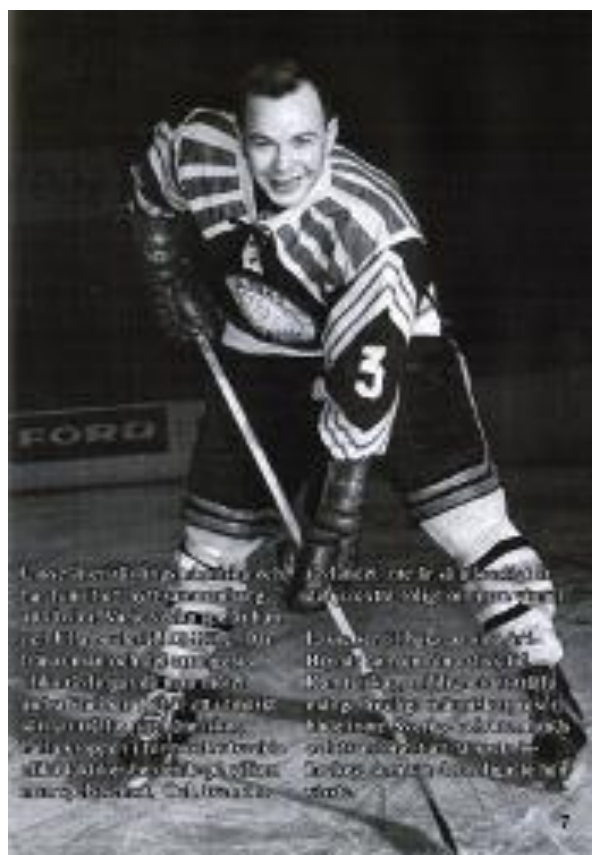
Under denna tid har Lasse spelat 238 allsvenska matcher i svit och alltså inte missat en enda match. "Jag har haft tur och inte blivit skadad", säger Lasse, "utom någon puck i ansiktet så att jag måste sys men det var inte så farligt".

Ett fantastiskt minne är när första SM-guldet blev klart efter en match mot Skellefteå och de blev storslaget mottagna när de steg av tåget i Gävle.

När Lasse, som nu hade familj och som arbetade på Svenska Fläktfabriken, blev arbetsledare, kändes det rätt att börja dra ner på hockey. I stället för Brynäs blev det ett par år i Bollnäs - viss skillnad kan man säga - och sedan tre år som tränare för Ljusne. Lasse är hedersmedlem i Brynäs sedan 1973 och nuförtiden går han ofta och tittar på matcherna, gärna i sällskap med barnbarn som ringer ibland och frågar om han inte är lite sugen på hockey.

Lasse är en tävlingsmänniska och har funnit ett nytt sammanhang att tävla i. Varje vecka spelar han och Ulla boule i PRO Hille. Där tränar man och det arrangeras olika tävlingar då man möter andra klubbar. Det är ett utmärkt sätt att träffa nya människor, hålla kroppen i form och utveckla olika taktiker beroende på vilken man spelar emot. Och även om tävlandet inte är så allvarligt är det ju extra roligt om man vinner.

Lasse ser tillbaka på sina år i Brynäs som en fantastisk tid. Kamratskap, möjlighet att träffa många trevliga människor, resor både inom Sverige och utomlands och framförallt att få spela ishockey, som var det roligaste han visste.

[Hillebygden, Nr. 1, 2012]